

Sygn. akt I C 1517/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Elżbieta Kuryło-Maciejewska

Protokolant: Jolanta Zengiel

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. N. i B. N. (1)**

przeciwko (...) **w W.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie pieniężne w kwotach 5.100 zł i 6.100 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) **w W.** na rzecz powódki **E. N.** kwotę **5.000 zł** (pięć tysięcy zł) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 4.500 zł od dnia 19 kwietnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 500 zł od dnia 27 sierpnia 2014r. do dnia 19 września 2014r.;

II. umarza postępowanie wytoczone przez powódkę **E. N.** co do kwoty 100 zł i w zakresie odsetek liczonych od tej kwoty od dnia 20 września 2014r. do dnia zapłaty;

III. oddała powództwo **E. N.** w zakresie żądania odsetek ustawowych od kwoty 100 zł za okres od dnia 27 sierpnia 2014r. do dnia 19 września 2014r.;

IV. zasądza od strony pozwanej (...) **w W.** na rzecz powoda **B. N. (1)** kwotę **6.000 zł** (sześć tysięcy zł) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 kwietnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

V. umarza postępowanie wytoczone przez powoda **B. N. (1)** co do kwoty 100 zł;

VI. oddała powództwo **B. N. (1)** w zakresie żądania odsetek ustawowych od kwoty 100 zł za okres od dnia 27 sierpnia 2014r. do dnia 19 września 2014r.;

VII. zasądza od strony pozwanej (...) **w W.** na rzecz powódki **E. N.** kwotę 2.158,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VIII. zasądza od strony pozwanej (...) **w W.** na rzecz powoda **B. N. (1)** kwotę 2.208,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IX. nakazuje stronie pozwanej (...) **w W.** zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 1.662,44 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka E. N. wniosła o zasądzenia na jej rzecz od strony pozwanej (...) w W.kwoty 5100 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 4500 zł od dnia 19 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 600 zł od dnia 27 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód B. N. (1)wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej (...) w W.kwoty 6100 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6000 zł od dnia 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 100 zł od dnia 27 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Na uzasadnienie zgłoszonych żądań podali, że w dniu 14 września 2013 roku uczestniczyli w wypadku drogowym mającym miejsce na drodze powiatowej w gminie N., w wyniku którego doznali obrażeń ciała. Wypadek ten spowodował kierowca pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), który nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i uderzył czołowo w pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez powoda, a którego pasażerką była powódka. Sprawca wypadku nie posiadał ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazane fakty wynikają z dokumentów zgromadzonych w aktach szkody oraz zaświadczeń wystawionych przez Komendę Rejonową Policji w D. Strona pozwana, co do zasady przyjęła na siebie odpowiedzialność za skutki istotnego zdarzenia drogowego. W ocenie zarówno powódki E. N. jak i powoda B. N. (2) wypłacone dotychczas im przez stronę pozwaną zadośćuczynienia w kwotach odpowiednio 4.500 zł i 1.000 zł są nieadekwatne do stopnia odniesionych przez nich obrażeń oraz doznanych przez nich cierpień w związku ze wskazanym powyżej zdarzeniem komunikacyjnym, a tym samym nie spełniają ustawowego charakteru tego rodzaju roszczenia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) w W.wniósł o oddalenie powództw zgłoszonych przez obydwój powodów w całości ponad kwoty po 100 zł dla każdego z nich, co do których uznano roszczenia.

Motywuując swoje stanowisko w sprawie podniosła, że spełniła należne świadczenia w związku z przyjętą odpowiedzialnością, a dalsze żądania są niewspółmierne do doniesionych obrażeń i doznanego uszczerbku na zdrowiu.

W piśmie procesowym z dnia 07 października 2014 roku w związku z treścią odpowiedzi na pozew strony pozwanej dotyczącej częściowego uznania powództwa w zakresie kwot po 100 zł dla każdego z powodów- powodowie oświadczyli, że cofają w części pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie. Jednocześnie oświadczyli, że podtrzymują żądanie w przedmiocie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz każdego z nich odsetek ustawowych od kwoty 100 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 19 września 2014 roku, tj. faktycznej zapłaty uznanej kwoty, co wynika z załączonego przez stronę pozwaną bankowego potwierdzenia przelewu.

W związku z powyższym, zmienili żądanie pozwu i wnieśli o:

1. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki E. N. kwoty 5000 zł wraz z odsetkami ustawowymi:
 - od kwoty 4500 zł od dnia 19 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
 - od kwoty 500 zł od dnia wytoczenia powództwa do 19 września 2014 roku
2. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki E. N. odsetek ustawowych od kwoty 100 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 19 września 2014 roku
3. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki E. N. zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

4. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda B. N. (1) 2 kwoty 6000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
5. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda B. N. (1) odsetek ustawowych od kwoty 100 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 19 września 2014 roku;
6. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda B. N. (1) zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo ostatecznie sprecyzowane przez powodów E. N. i B. N. (1) w piśmie procesowym z dnia 7 października 2014 roku co do roszczeń głównych zasługuje na uwzględnienie. Na uwzględnienie nie zasługują natomiast żądania zasądzenia na ich rzecz odsetek ustawowych od kwot po 100 zł – tj., co do których nastąpiło uznanie powództwa, od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 27 sierpnia 2014 roku do dnia 19 września 2014 roku.

Przed przystąpieniem do merytorycznych rozważań dotyczących zgłoszonych przez powodów roszczeń, Sąd odniesie się do rozstrzygnięcia z punktu II i V wyroku, a dotyczącego umorzenia postępowania w części. A mianowicie: w piśmie procesowym z dnia 07 października 2014 roku w związku z treścią odpowiedzi na pozew strony pozwanej i dotyczącej częściowego uznania powództwa w zakresie kwoty głównej po 100 zł dla każdego z żądań, powodowie oświadczyli, że cofają w części pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie po 100 zł uznanych przez stronę pozwaną, a dotyczącą zwrotu kosztu leczenia obejmującego konsultacje neurologiczne każdego z nich. Jednocześnie oświadczyli, że podtrzymują żądanie w przedmiocie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz każdego z powodów odsetek ustawowych od kwoty 100 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 19 września 2014 roku, tj. faktycznej zapłaty uznanej kwoty, co wynika z załączonego przez stronę pozwaną bankowego potwierdzenia przelewu.

Zgodnie z przepisem art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie – w związku z częściowym cofnięciem pozwu wraz ze zrzeczeniem się w tym zakresie roszczenia, nie była konieczna zgoda strony pozwanej na cofnięcie pozwu we wskazanych częściach. Tym samym nastąpiło w rozpoznawanej sprawie skuteczne cofnięcie pozwu w tym zakresie. W ocenie Sądu nie ma przy tym podstaw do przyjęcia, że częściowe cofnięcie pozwu w tej sprawie jest niedopuszczalne ze względu na sprzeczność z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia przepisów prawa, uznać należało, iż nastąpiło ono ze skutkiem prawnym, wynikiem czego jest umorzenie postępowania w tej sprawie (art. 203 § k.p.c.). W świetle natomiast przepisu art. 355 § 1 k.p.c., sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie II i V wyroku.

Przechodząc do oceny zgłoszonych w niniejszej sprawie żądań wskazać w pierwszej kolejności należy, że powodowie E. N. i B. N. (1), powołując się na fakt doznania opisanych szczegółowo w pozwie uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia w wyniku wypadku drogowego, do jakiego doszło w dniu 14 września 2013 roku, wystąpili o zasądzenie od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. tytułem uzupełnienia wypłaconych im już zadośćuczynień kwot – 5000 zł powódka E. N. i 6000 zł powód B. N. (1). Powódka przyjęła więc, że należy jej się z tego tytułu zadośćuczynienie w kwocie 9500 zł (4500 zł już wypłacono i żąda dalszych 5000 zł), a powód, że należy mu się kwota 7000 zł (1000 zł już wypłacono i żąda dalszych 6000 zł).

W niniejszej sprawie jest bezsporne, że w dniu 14 września 2013 roku powodowie uczestniczyli w wypadku drogowym mającym miejsce na drodze powiatowej w gminie N., w wyniku którego doznali obrażeń ciała. Żadnych wątpliwości nie budzi także okoliczność, iż wypadek ten spowodował kierowca pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), który nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i uderzył czołowo w pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez powoda, a którego pasażerką była powódka. Bezsporne przy

tym pozostaje, że sprawca wypadku nie posiadał ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazane fakty wynikają z dokumentów zgromadzonych w aktach szkody oraz zaświadczeń wystawionych przez Komendę Rejonową Policji w D. oraz dowodu z przesłuchania powódki, a przy tym – na etapie niniejszego postępowania sądowego - w żaden sposób nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, która co do zasady przyjęła na siebie odpowiedzialność za skutki istotnego zdarzenia drogowego.

W tych okolicznościach oczywistym jest stwierdzenie, że kierujący pojazdem marki V.naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w sposób zawiniony doprowadził do tego wypadku, a tym samym, w świetle przepisów art. 415 k.c. w związku z art. 436 § 2 k.c., dopuścił się czynu niedozwolonego. Nie podważała zresztą tego strona pozwana, która także nie kwestionowała, iż ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone tym zdarzeniem komunikacyjnych. Również w ocenie Sądu legitymacja bierna (...)w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. Co do zasady odpowiedzialnym na podstawie przywołanych powyżej przepisów za skutki przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego jest sprawca wypadku. W takim samym zakresie, jak sprawca szkody odpowiada ubezpieczyciel, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, która jest obowiązkowa w przypadku posiadaczy pojazdów mechanicznych. W przypadku zaś braku obowiązkowego ubezpieczenia, odpowiedzialność odszkodowawcza spoczywa na (...). W myśl bowiem art. 98 ustawy z dnia 22 marca 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, do zadań (...)należy m.in. zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na osobie, w mieniu oraz w mieniu i na osobie, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zasadnie zatem powodowie dochodzą zasądzenia zgłoszonych kwoty od (...), skoro posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. W ocenie Sądu powodowie byli zatem uprawnieni do wystąpienia z roszczeniem przeciwko (...), skoro wykazali, że szkoda została wyrządzona ruchem pojazdu mechanicznego, którego posiadacz był obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC.

Przytępiany natomiast w niniejszej sprawie sprawca wypadku R. L. nie zgłosił swojego udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego.

Sporna natomiast w niniejszej sprawie pozostawała kwestia wysokości należnego od strony pozwanej na rzecz każdego z powodów zadośćuczynienia. W ocenie zarówno powódki E. N. jak i powoda B. N. (2) wypłacone dotychczas im przez stronę pozwaną zadośćuczynienia w kwotach odpowiednio 4.500 zł i 1.000 zł są nieadekwatne do stopnia odniesionych przez nich obrażeń oraz doznanych przez nich cierpień w związku ze wskazanym powyżej zdarzeniem komunikacyjnym, a tym samym nie spełniają ustawowego charakteru tego rodzaju roszczenia.

Żądanie zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę opiera się na przepisie art. 445 § 1 k.c. stanowiącym, iż w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (czyli art. 444 k.c. dotyczącym wystąpienia uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tutaj o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.), a więc doznany przez poszkodowanego uszczerbek niemajątkowy. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć w związku z tym charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie „sumy odpowiedniej” ma charakter nieo określony, jednakże w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Przy ocenie „odpowiedniej sumy” należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, tak, aby przyznana poszkodowanemu suma mogła zatreść lub, co najmniej, złagodzić odczucie krzywdy i pomóc poszkodowanemu odzyskać równowagę psychiczną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 lutego 2008 roku, II KK 349/07, LEX nr 395071; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, niepublikowany; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2000 roku, I CKN 969/98,

niepublikowany; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 03 listopada 1994 roku, III APr 43/94, OSA 1995, nr 5, poz. 41; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNC 1974, nr 9, poz. 145; G. Bieniek, K. Kołakowski, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, tom I, Warszawa 2001, pkt. 13 i 14 uwag do art. 445 k.c.) W szczególności uwzględniać należy nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym poszkodowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 681/98, OSNAP 2000, nr 16, poz. 626). Zadośćuczynienie ma, więc, przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 lutego 2008 roku, III KK 349/07, LEX nr 395071; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2005 roku, II CSK 78/08, LEX nr 420389; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1962 roku, 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPiKA 1966, na 4, poz. 92). Z tych też względów posługiwanie się jedynie tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie i jego wysokości, znajduje, jedynie, orientacyjnie zastosowanie i nie wyczerpuje tej oceny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 lutego 1998 roku, I ACa 715/97, OSA 1999, nr 2, poz. 7). Należy podkreślić, że same uciążliwości i przykrości odczuwane przez poszkodowanego nie uzasadniają przyznania zadośćuczynienia. Wymagane jest tu zaistnienie rozstroju zdrowia, przy czym za równoznaczne z rozstrojem zdrowia mogą być ujemne przeżycia, czy nawet stres (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 09 lipca 2003 roku, I ACa 396/03, „Wokanda” 2004, nr 12, poz. 41).

Ustalając okoliczności dotyczące skutków tego wypadku dla powodów i tym samym doznanych przez nich krzywd, Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach z odpisów dokumentacji medycznych dotyczącej powodów załączonych do pozwu, jak również zgromadzonych w aktach szkody, w szczególności w postaci: karty informacyjnej Izby Przyjęć Szpitala (...) w D. z dnia 14 września 2013 roku dotyczącej powódki E. N., karty konsultacyjnej – ortopedycznej z dnia 14 września 2013 roku, skierowania do poradni specjalistycznej – chirurgicznej z dnia 14 września 2013 roku, zaświadczenia Prywatnego Konsultacyjnego Gabinetu Ortopedycznego T. G. z dnia 18 września 2013 roku, notatki z konsultacji neurologicznej z dnia 21 września 2013 roku, wydruku wizyty w (...) D. C., T. S. Sp. P. w D. z dnia 24 września 2013 roku, zaświadczenia gabinetu masażu i rehabilitacji M. K. z dnia 7 października 2013 roku, informacji dla lekarza kierującego z dnia 22 maja 2014 roku, zaświadczenia Gabinetu (...) M. K. z dnia 5 maja 2014 roku, notatki z konsultacji neurologicznej z dnia 24 maja 2014 roku, rachunku nr (...) z dnia 24 maja 2014 roku Prywatnego Gabinetu Neurologicznego A. K. w S. oraz karty informacyjnej Izby Przyjęć Szpitala (...) w D. z dnia 14 września 2013 roku dotyczącej powoda B. N. (1), karty konsultacyjnej z dnia 14 września 2013 roku, zaświadczenia Prywatnego Konsultacyjnego Gabinetu Ortopedycznego T. G. z dnia 18 września 2013 roku, notatki z konsultacji neurologicznej z dnia 21 września 2013 roku, zaświadczenia gabinetu masażu i rehabilitacji M. K. z dnia 4 października 2013 roku, zaświadczenia lekarskiego (...) Przychodni (...) w J. z dnia 9 października 2013 roku, informacji dla lekarza kierującego z dnia 22 maja 2014 roku, zaświadczenia Gabinetu (...) M. K. z dnia 5 maja 2014 roku, notatki z konsultacji neurologicznej z dnia 24 maja 2014 roku i rachunku nr (...) z dnia 24 maja 2014 r. Prywatnego Gabinetu Neurologicznego A. K. w S.; także na dowodzie z przesłuchania powodów E. N. i B. N. (1), a także dowodach z pisemnych opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii A. D. z dnia 06 marca 2015 roku oraz biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii S. L. z dnia 05 listopada 2011 roku dotyczących obu powodów.

Sąd nie znalazł podstaw do zdyskwalifikowania wniosków wpływających ze wskazanych dowodów.

Oceniając dokumenty urzędowe i prywatne znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, w szczególności dokumentację medyczną oraz dokumenty dotyczące okoliczności związanych z wypadkiem, Sąd dał im wiarę. Autentyczność oraz treść dokumentów nie była bowiem między stronami sporna. Nie zmienił oceny Sądu fakt, że część dokumentów została przedstawiona jedynie w postaci kserokopii – strony nie kwestionowały wzajemnie zgodności przedłożonych kopii z oryginałami dokumentów, wobec czego Sąd uznał kserokopie za wiarygodne dowody pośrednie, wskazujące na istnienie i treść dowodów właściwych.

Co do opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii i chirurgii urazowej i ortopedii należy wskazać, że Sąd uznał je za wiarygodne dowody stwierdzonych w nich faktów. Co do zasady strony nie kwestionowały też wniosków wypływających z tych opinii. Jedyne zastrzeżenie pełnomocnika strony pozwanej do opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii A. D. dotyczącej powoda B. N. (1) wskazywało, iż biegła nie była w stanie w pełni odpowiedzieć na pytanie Sadu czy stwierdzone u powoda zmiany zwyrodnieniowe, dyskopatia, spondyloza kręgosłupa miały wpływ na leczenie oraz stan zdrowia B. N. (1) po wypadku. Wskazywano również, że do akt nie została przedłożona dokumentacja medyczna związana z przedwypadkowym leczeniem zwyrodnienia kręgosłupa i dyskopatii oraz doznanymi wcześniej urazami. Przy czym pełnomocnik strony powodowej, nie wykazał, by rzeczywiście powód przed wypadkiem objęty był procesem leczenia zmian zwyrodnieniowych lub też doznał jakiegokolwiek urazu. Powodowie oświadczyli, że przed dniem 14 września 2013 roku nie doznali żadnych urazów ani nie leczyli się na choroby somatyczne. W związku z tym nie mogli przedłożyć stosownej dokumentacji medycznej.

Sąd uznał przedmiotowe opinie sądowo-lekarskie za pełne, jasne, pozbawione luk i wyczerpujące. Obaj biegli przedstawione w swych opiniach wnioski należycie i rzeczowo uzasadnili, przytoczyli wszystkie argumenty, którymi się kierowali, sporządzając opinie, a jednocześnie poparli je fachowymi wyjaśnieniami, odwołującymi się do posiadanej wiedzy specjalistycznej. Należy także wyraźnie stwierdzić, iż przedstawiony w nich tok rozumowania jest logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym oraz wskazaniem wiedzy. W ocenie Sądu, nie ujawniły się również żadne powody, które osłabiałyby zaufanie do wiedzy lub bezstronności obu biegłych.

Sąd za w pełni wiarygodne i miarodajne dla rozstrzygnięcia istotnych okoliczności sprawy uznał także dowody osobowe w postaci przesłuchania powodów. W wypowiedziach powodów Sąd nie ujawnił żadnych elementów dyskwalifikujących ich relacje; z tego też względu Sąd dał wiarę twierdzeniom powodów w szczególności co do ich sposobu życia przed jak i po wypadku oraz co do zaistniałych zmian zarówno w zdrowiu fizycznym, jak i psychicznym powodów. Twierdzenia powodów znalazły potwierdzenie w opiniach biegłych. W świetle opinii biegłych zarówno z dziedziny chirurgii urazowej i ortopedii jak i neurologii wynika, że ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu powodów po wypadku, a także odczuwane przez nich cierpienia fizyczne i psychiczne są adekwatne do odniesionych przez nich obrażeń.

Tym samym, wobec braku dowodów przeciwnych w tym zakresie, Sąd oparł swoje ustalenia w sprawie na wskazanych dowodach.

Określając natomiast wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie, Sąd miał na uwadze następujące okoliczności ustalone w oparciu o wskazane powyżej dowody.

W odniesieniu do powódki E. N. po pierwsze Sąd ustalił, że w wyniku przedmiotowego wypadku doznała ona urazu głowy, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu klatki piersiowej, stłuczenia i skręcenia śródstopia lewego. W celu odciążenia kręgosłupa szyjnego - po doznanych typowym urazie mechanicznym zw. „smagnięciem bicza” – przez okres około 3-4 tygodni nosiła kołnierz ortopedyczny. Z powodu zaś urazu kończy dolnej i w celu odciążenia stawu skokowego musiała chodzić o kulach. Unieruchomienie szyi powódki kołnierzem ortopedycznym oraz poruszanie się za pomocą dwóch kul wpływało niekorzystnie na jej codzienne normalne funkcjonowanie. Występujące u niej w tym okresie narastające dolegliwości bólowe uniemożliwiały jej wykonywanie nawet najprostszych czynności. W związku z tym przez okres pierwszych dwóch tygodni po wypadku powódka musiała korzystać z pomocy osób trzecich (synów i synowej) przy ubieraniu się, higienie osobistej czy przygotowywaniu posiłków. Odczuwane dolegliwości bólowe musiała minimalizować lekami przeciwbólowymi. Doznane przez nią urazy wymagały kontynuowania leczenia specjalistycznego, to jest ortopedycznego i neurologicznego oraz odbycia szeregu zabiegów rehabilitacyjno-usprawniających. Z powodu odczuwanych dolegliwości bólowych, w szczególności ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa powódka do dnia dzisiejszego okresowo zmuszona jest do korzystania z rehabilitacji usprawniającej. W wyniku wypadku i doznanych obrażeń powódka bez wątpienia doznała także urazu psychicznego. Mając na uwadze fakt, iż wypadek, w jakim uczestniczyli powodowie miał charakter zderzenia czołowego pojazdów - bez wątpienia mógł wywoływać długotrwałe, natarczywe i powracające wspomnienia o nim. Powódka długo po wypadku miała problemy ze snem i lęki związane z jazdą samochodem. Ciągle miała przed oczami nadjeżdżający z naprzeciwka

pojazd i niemożliwe do uniknięcia zderzenie się pojazdów. Sąd zwrócił również uwagę na to, jaką osobę, była powódka przed zdarzeniem oraz na zakres ciążących na niej obowiązków. Powódka do dnia zdarzenia była osobą aktywną społecznie i zawodowo. Opiekowała się niepełnosprawnym synem, spacerowała z nim. Na skutek doznanych obrażeń i dolegliwości z tym związanych nie może w pełni tak, jak to było do dnia wypadku, poświęcać się synowi. Utrzymujące się u niej dolegliwości oraz uszczerbek na zdrowiu nie pozostają także bez wpływu na jej obecną aktywność zawodową.

Z drugiej jednak strony Sąd zwrócił uwagę, że w związku z doznanymi obrażeniami powódka nie była hospitalizowana, a jej jednodniowy pobyt w szpitalu wiązał się z koniecznością przeprowadzenia badań diagnostycznych. Obrażania, jakich doznała nie wymagały także interwencji chirurgicznej ani operacyjnej tak bezpośrednio po wypadku jak i w późniejszym terminie. Doznane urazy wymagały leczenia zachowawczego, stosowania kołnierza ortopedycznego i zbiegów rehabilitacyjnych. Wzmożone dolegliwości bólowe utrzymywały się przez okres pierwszych miesięcy od wypadku i były minimalizowane po zastosowanej serii zabiegów rehabilitacyjnych. Również konieczność zażywania leków przeciwbólowych nie była długotrwała. Nie bez znaczenia dla wysokości przyznanego powódce zadośćuczynienia pozostaje także fakt, iż u powódki stwierdzono jedynie łączny 3% uszczerbek na zdrowiu, który ma charakter długotrwały. Wobec nieprzedłożenia dokumentacji z badań radiologicznych brak jest możliwości oceny czy doszło do naruszenia struktur anatomicznych narządów, które doznały urazu. Rokowania zaś co do stanu zdrowia powódki w przyszłości są pomyślne. Oczywiście Sąd przy ustalaniu ostatecznej wysokości zadośćuczynienia należącego powódce uwzględnił prognozę biegłej z zakresu neurologii, że doznane przez powódkę urazy prawdopodobnie w przyszłości przyczynią się do pogłębienia u niej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, a jej rozwój zależy od postępowania powódki w zakresie realizacji stawianych jej zaleceń.

W odniesieniu zaś do powoda B. N. (2) Sąd ustalił, że doznał on w wyniku istotnego wypadku skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa. W związku z tym obrażeniem zmuszony był przez okres około 3-4 tygodni nosić miękki kołnierzyk ortopedyczny co niewątpliwie ograniczało go w ruchach i wpływało niekorzystnie na jego codzienne normalne funkcjonowanie. Po wypadku przez okres miesiąca był niezdolny do pracy i przebywał w tym czasie na zwolnieniu lekarskim. Występujące u niego w tym okresie dolegliwości bólowe głowy, karku oraz okolicy nadgarstka lewego wymagały stosowania leków przeciwbólowych. Wymagał leczenia specjalistycznego i rehabilitacji. Pomimo znacznego upływu czasu od wypadku, powód do chwili obecnej odczuwa okresowe dolegliwości bólowe ze strony odcinka szyjnego kręgosłupa, nieznaczne ograniczenie jego ruchomości, parezje kończyn górnych oraz bóle obu nadgarstków, z powodu których musi robić częste przerwy w czasie jazdy samochodem. Sąd na podstawie opinii biegłych zważył, że u powoda prawdopodobnie przed zdarzeniem występowały zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, jednakże były one niemal kliniczne, co świadczy o tym, że przebyty wypadek spowodował ich ujawnienie, wystąpienie i nasilenie dolegliwości bólowych. W ocenie Sądu przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należącego powodowi B. N. (2) należało uwzględnić także fakt, iż w związku z doznanymi w wypadku urazami oraz występowaniem pourazowych dolegliwości w postaci drętwienia rąk, powód stracił dobrze płatną pracę na platformie wiertniczej.

Z drugiej strony Sąd – podobnie jak w przypadku powódki wziął pod uwagę fakt, że w związku z doznanymi obrażeniami powód nie był hospitalizowany, a obrażenie jakich doznał nie wymagały interwencji operacyjnej. Doznane urazy wymagały jedynie leczenia zachowawczego, stosowania kołnierza ortopedycznego i zbiegów rehabilitacyjnych. Dolegliwości bólowe ograniczono w na skutek zabiegów rehabilitacyjnych. Również konieczność zażywania leków przeciwbólowych w jego przypadku nie była długotrwała. Nie bez znaczenia dla wysokości przyznanego powodowi zadośćuczynienia pozostaje także fakt, iż stwierdzono u niego jedynie – tak jak u powódki - 3% uszczerbek na zdrowiu, który nie ma charakteru trwałego a długotrwały. Rokowania co do jego stanu zdrowia w przyszłości są pomyślne. Również w przypadku powoda Sąd przy ustalaniu ostatecznej wysokości zadośćuczynienia uwzględnił prognozę biegłej z zakresu neurologii, że doznane urazy prawdopodobnie w przyszłości przyczynią się do pogłębienia u niego choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, której rozwój zależy od postępowania powoda w zakresie realizacji stawianych mu zaleceń.

W tych okolicznościach, zdaniem Sądu, należne powódce zadośćuczynienie powinno wynieść kwotę 9.500 zł. Mając, zaś na uwadze, że powódka otrzymała już z tego tytułu kwotę 4.500 zł, co strony zgodnie przyznały, należało zasądzić na jej rzecz dodatkowo kwotę 5.000 zł. Z kolei należne powodowi zadośćuczynienie powinno wynieść kwotę 7.000 zł.

Skoro powodowi wypłacono już z tego tytułu kwotę 1.000 zł, należało zasądzić na jego rzecz dodatkowo kwotę 6.000 zł. A zatem kwoty, o których przyznanie wnosili w niniejszej sprawie powodowie.

Oczywistym jest, iż zdarzenie drogowe w postaci wypadku jest wstrząsem dla osoby, która została na skutek niego poszkodowana, jako że swymi konsekwencjami obejmuje nie tylko jej zdrowie fizyczne i psychiczne zaraz po wypadku, ale również wyznacza bieg zdarzeń w przyszłości, destabilizując przy okazji także życie osób dla poszkodowanych najbliższych.

W przypadku powodów osoby dla nich najbliższe zmuszone były do przewartościowania przez określony czas swych obowiązków, kierując je na pomoc powodowi, a zwłaszcza powódce, która przez okres pierwszych dwóch tygodni nie mogła samodzielnie wykonywać wielu, nawet tych najprostszych czynności życia codziennego. Sąd zważył, iż określone przez powodów kwoty zadośćuczynienia były zasadne, biorąc pod uwagę nie tylko ból i cierpienie oraz ograniczenia ruchowe, ale też wyłączenie lub ograniczenie z aktywności społecznej lub zawodowej poprzez np. niemożność kontynuowania lepiej płatnej pracy przez powoda czy wypełnianie obowiązków względem niepełnosprawnego syna przez powódkę.

W ocenie Sądu przyznane kwoty zadośćuczynienia, choć w niewielkiej części zrekompensują powodowi przeżyte cierpienia i dolegliwości związane z ich procesami leczenia oraz z doznanymi przez nich obrażeniami.

W pozwie powodowie wystąpili także z żądaniem zasądzenia na ich rzecz odsetek ustawowych liczonych od dochodzonych kwot od dnia zajęcia stanowiska przez stronę powodową odnośnie zgłoszonych przez nich roszczeń w postępowaniu likwidacyjnym.

Podstawę prawną do sformułowania takiego żądania stanowią przepisy art. 481 k.c. Z przepisu § 1 tegoż artykułu wynika, bowiem, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się, przeto, zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinienie okoliczności opóźnienia przez dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1994 roku, I CRN 121/94, OSNC 1995, nr 1, poz. 21). Należy przy tym wskazać, iż w świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikający z właściwości zobowiązania. Aby dokładnie wyjaśnić wskazaną kwestię konieczne jest odwołanie się do pojęcia wymagalności. Roszczenie o spełnienie świadczenia jest wymagalne wówczas, gdy wierzyciel jest uprawniony do żądania spełnienia świadczenia. Dopóki roszczenie jest niewymagalne, nie zachodzi także opóźnienie, gdyż dłużnik nie jest zobowiązany do świadczenia. O dacie wymagalności decyduje natomiast treść stosunku obligacyjnego łączącego strony. W przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Z mocy przepisu art. 481 k.c. uzasadnia to roszczenie o odsetki. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba, że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 roku, I ACr 592/95, OSA 1996, nr 10, poz. 48). Na koniec należy wskazać, iż na mocy przepisu art. 481 § 2 zd. 1 k.c. w sytuacji, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Zgodnie z przepisem art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnianego zawiadomienia o szkodzie. Zdanie 1 ust. 2 tegoż artykułu stanowi natomiast, że w przypadku wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ustępie 1 okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba, że ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo

wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W świetle tych przepisów zakład ubezpieczeń jest zobowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia o szkodzie, a w późniejszym terminie tylko wówczas, gdy nie jest w stanie wcześniej wyjaśnić okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania.

W rozpoznawanej sprawie pozwana Spółka nie udowodniła, że istniały przeszkody uniemożliwiające wyjaśnienie w ciągu 30 dni okoliczności koniecznych do ustalenia jej odpowiedzialności, albo wysokości świadczeń należnych powodom, pomimo działań podejmowanych przez nią ze szczególną starannością. Tym samym powinna spełnić świadczenia przysługujące powodom w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o każdej szkodzie.

Powodowie zgłosili roszczenia o zadośćuczynienia w kwotach po 9.000 zł. Strona pozwana (...) otrzymała zgłoszenie w dniu 23 stycznia 2014 roku. Oznacza to, że strona pozwana powinna wypłacić powodom zadośćuczynienie najpóźniej do dnia 23 lutego 2014 roku, a w związku z tym z upływem tego dnia znalazła się w opóźnieniu. Od dnia następnego należały się więc powodom odsetki ustawowe, czyli od dnia 24 lutego 2014 roku. Powodowie jednakże wystąpili o zasądzenia na ich rzecz odsetek ustawowych od dnia wydania przez stronę pozwaną decyzji w zakresie likwidacji szkody, które miały miejsce odpowiednio w dniu 19 kwietnia 2014 roku jeżeli chodzi o powódkę, i w dniu 11 kwietnia 2014 roku jeżeli chodzi o powoda. Sąd jednakże był związany na mocy przepisu art. 321 k.p.c. żądaniem powodów i dlatego też zasądził odsetki od kwoty przyznanego powodce zadośćuczynienia w kwocie 4.500 zł i powodowi w kwocie 6.000 zł od dnia wskazanego w zmodyfikowanym piśmie procesowym z dnia 7 października 2014 roku. Sąd uwzględnił także żądanie powódki E. N. odnośnie zasądzenia odsetek od kwoty 500 zł od dnia wytoczenia powództwa, to jest od dnia 27 sierpnia 2014 roku do dnia 19 września 2014 roku, tak jak to zostało zmodyfikowane w piśmie z dnia 7 października 2014 roku.

Sąd natomiast jako niezasadne oddalił żądanie powodów o zasądzenia na ich rzecz odsetek ustawowych od kwoty od dnia 27 sierpnia 2014 roku do dnia 19 września 2014 roku. Żądanie bowiem zasądzenia na ich rzecz kwoty 100 zł tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi kosztami konsultacji neurologicznych zostało zgłoszone przez powodów dopiero w pozwie. W postępowaniu likwidacyjnym powodowie nie występowali z tym żądaniem, a zatem nie można zastosować do tego żądania terminów z przywołanych przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Roszczenie z tytułu czynu niedozwolonego jest świadczeniem bezterminowym, a zatem wymagalność roszczenia zależy od wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Strona powodowa otrzymała pozew w dniu 8 września 2014 roku i przy pierwszej czynności procesowej uznała powództwo w tym zakresie, w konsekwencji czego wypłaciła powodom kwoty po 100 zł w dniu 19 września 2014 roku. W ocenie Sądu strona pozwana podjęła niezwłocznie decyzję o wypłacie, w związku z tym nie pozostawała w opóźnieniu, a tym samym żądanie odsetek ustawowych w tym zakresie jest niezasadne.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie I i VI wyroku.

Odnośnie rozliczenia kosztów procesu poniesionych przez strony należy na wstępie wskazać, że zgodnie z przepisem art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle opisanych powyżej zasad, do kosztów procesu poniesionych przez powódkę E. N. należało zaliczyć: wynagrodzenie reprezentującego ją radcy prawnego w kwocie 1.200 zł oraz zwrot połowy kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę w dniu 10 maja 2016 roku, to jest kwotę 47,50 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłatę stosunkową od pozwu w kwocie 255 zł oraz połowę kwoty uiszczonej tytułem pokrycia wynagrodzenia biegłej z zakresu neurologii - to jest 639,40 zł, co daje łącznie kwotę 2.158,90 zł. Do kosztów zaś procesu poniesionych przez powoda B. N. (1) należało zaliczyć: wynagrodzenie reprezentującego ją radcy prawnego w kwocie 1.200 zł oraz zwrot połowy kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę w dniu 10 maja 2016 roku, to jest kwotę 47,50 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłatę stosunkową od pozwu w kwocie 305 zł oraz połowę

kwoty uiszczonej tytułem pokrycia wynagrodzenia biegłej z zakresu neurologii - to jest 639,40 zł, co daje łącznie kwotę 2.208,90 zł.

Z kolei na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składało się wynagrodzenie jej pełnomocnika – radcy prawnego - w kwocie 1.200 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, czyli łącznie 1.217 zł.

Wedle przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednakże włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Taka też sytuacja o której mowa w zdaniu drugim przywołanego przepisu nastąpiła w niniejszej sprawie. Z uwagi na fakt, że powodowie ulegli przeciwnikowi tylko, co do nieznaczących części swoich żądań (to jest co do żądań odszkodowań w kwotach po 100 zł oraz żądanych odsetek od tych kwot), w ocenie Sądu, uzasadniało to nałożenie na stronę pozwaną obowiązku zwrotu powodom wszystkich kosztów. Z tych też względów Sąd uznał, iż nie znajduje zastosowania w niniejszym przypadku norma przepisu art. 101 k.p.c., na który powoływał się pełnomocnik strony pozwanej, żądając w zakresie uznanego roszczenia zasądzenia kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie VII i VIII wyroku.

Orzeczenie w punkcie IX wyroku w przedmiocie obciążenia strony pozwanej (...) w W.kwotę 1.662.44 zł uzasadnione jest poczynionymi przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie - w związku z podejmowanymi przez Sąd czynnościami – tymczasowymi wydatkami na wynagrodzenie biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii. Stosownie bowiem do przepisu art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, tymi wydatkami obciąży stronę, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, a więc w tym przypadku przepisu art. 101 zd. 2 k.p.c..